

Siivvel olli Jumal Jooni pertenaisele täiti loomakese annud; wanemade rõem olli suur, nende önnelik abbiello oll tänini lapseta jändud. Nikuna kui perrenaine nurgawoodis olli, jää maja tallitus Betti ooleks; tema lüpsis lehmad, walmistas toitu ja piddas oolt et middagi elamises nurja ei läimud. Pääw enne wartud piddas Joon nõu wähile minna ja lubbas Betti kaasa wöötta. Betti õn olli otsata, tema ei joudnud öhtud odata ja rääkis oma rõemu teiste lastele koolis. Kui neinad öhtul tulega jöele said, ollid wähid foggemata walguse ülle ni kohkunud, et rahu-lisel kombel eñast käe ja nattaga lastsid kinni wöötta. (Wata pilti teise lehe külje o e al.) Joon, Betti ja üks tüdruk seisid sääreni wee sees, Betti torjas wähki oma pölle sisse; Tooms näitas kallalt tuld: Kui neinad tüük aega püüdnud ja kaunist wähki koko ollid torjand, seal plumpsatas äfitselt üks suur fiowi üllewalt körge kalda pealt wee sisse; wessi puttsas suure kohinaga ülles ja saddas paksu wihma kombel maha, kustutas tullukese käest ja jättis wähilised üsna piimedasse. Betti wärises ehmatuse pärast; seal kuuldi üllewalt naero fölla, mis kui pojikeste eäl kostis. Se on põrgu rõemu-naer teiste villetsuse ülle — ütles Joon — üks furrat wöis säherdust furja tempo teha; — olleks se wissatud raske fiowi kelegi vähe mieie seast kuffunud, ei se eñam suit paigast ülles olleks töusnud. Betti tundis ülleanetuma naero eli, agga tema wagga sünda ei tuñistanud ühe inge wasto, et Eduard süüdlane

